Ч. 162. Пятниця 5 серпня (23 липня) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників на саж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Австро-угорскі справи. — З нагоди з'їзду гр. Еренталя з п. Кіндерлен-Вехтром. — Спір між Іспанією а Ватиканом.

Про новий вибір до австрийскої делеґациї помістив статю в N. Fr. Presse проф. загального і австрийского державного права та член державного трибуналу др. Едмунд Бернацік. § 10 закона про делеґациї з 1867 р. — пише той професор віденьского університету — заряджує дуже виразно і можна сказати з рідкою ясностию, що „обі палати державної ради мають що року відновляти" вибір делеґатів. Виглядає отже непідлягаючим ніякому сумніви, що делеґация вибрана в липни 1909 р., утратила свій мандат в липни 1910 р.

І дискуспя над сим була би просто неможлива, як би не § 27 того закона, котрий повідає, що делеґациї мають бути замкнені „по укінченю справ". Отже австрийска делеґация з причини відомих комплікаций в Угорщині не могла „скінчити своїх справ", а саме вотованя спільного буджету. Супротив того можна зробити висновок, що правительство опираючи ся на § 28, не мусить замикати тих делеґаций, поки они не скінчили своїх справ.

Постанову § 10 прийшло би ся признати загальною нормою, котру зносить специяльна відповідно до старої інтарпеляциї: Lex specialis derogat generali.

Однак таке дероґованє виразної і ясної постанови закона криє в собі поважну небезпечність. З уваги на те треба розвязати сю трудну квестию, маючи на оці ціль, якій служить постанова з § 10. Чому в тім параґрафі сказано, що делеґациї мають тревати лиш оден рік? Причиною сего було те, що Угорщина бояла ся конкуренциї делеґаций для свого сойму і бачила в них рудимент спільного австро-угорского парляменту. З уваги на те постановили Угри як найбільше ограничити самостійність тої колеґії. Як відомо, независимість від виборців вибираної колеґії тим більша, чим довший період єї істнованя. Се й було причиною, що викликала постанову з § 10.

Тимчасом тепер зайшов факт, що делеґациї взагалі не зійшли ся. Якаж супротив сего факту була би ціль і який сенс постанови з § 10. Очевидно жадні. А чейже законні постанови не на те істнують, щоби лише робити клопіт правительству.

Однак мимо всего небезпечно обходити виразну постанову закона, хочби она в данім випадку не мала сенсу. Обійти єї можна би тілько з дуже важних причин. Чи такі причини в сім випадку істнують, се квестия політична, про яку має рішати парлямент.

З нагоди недавного з'їзду гр. Еренталя німецким секретарем державним Ф. Кіндерлен-Вехтром в Мариенбаді так пише „Nordd. Allg. Ztg.": Справедливо підносить „Fremdenblatt", що від часу побуту німецкого канцлєра у Відни дотично всхідних питань, які в послідних роках займали европейску дипльоматию, не наступила ніяка зміна, яка приневолила би Сполучені Держави заняти нове становище. Мимо сего годі зарівно у нас, як і в Австро-Угорщині маловажити значінє особистої виміни гадок між гр. Еренталем а Ф. Кіндерлен-Вехтром. Тожсамість німецкої і австро-угорскої політики дотично положеня на Всході, яка проявила ся в часі побуту німецкого канцлєра у Відни і однакове стремлінє до удержаня мира є тревалою основою спільної праці, полученої з довірєм, що через особисті зносини мужів державних заприязнених держав лише зискає

5)

Чезіна де Фалько.

Римске оповіданє — В. Урбана.

(Дальше).

— Сторто — закликала єго Чезіна — чи хочеш заробити дві цекіни [1])?

Хлопець схопив ся зараз. — Що маю зробити мадонно? — спитав він.

— Чи знаєш, де льоканда [2]) делля Стемма в Ґенцано?

— Чому би не знав; знаю кожду хату на двайцять миль довкола.

— Там мешкає один пан із Сори. Він називає ся Вінченцо Цаппі. Даш єму отсей лист, але лиш єму, а як би тебе хтось випитував, то не кажи нікому. Тут маєш одну цекіну. Другу дістанеш від того, котрому віддаш лист. Але як будеш проворний Бернардо і прихильний та принесеш мені відповідь, а ніхто того не буде знати, то дістанеш від мене ще два пястри. Розумів?

— Я би дав собі скорше руку відрубати, як би дав комусь той лист. Не журіть ся. Я принесу відповідь і дасьте мені два пястри — сказав хлопчина і побіг.

Чезіна переконала ся ще, чи він вийшов із замку і аж тоді вернула назад до своєї комнати, коли він щез в темноті. За малої пів години міг він бути в Ґенцано, а коли би все добре пішло, ще перед почию вернути назад до замку.

В зворушенім ожиданю сиділа она серед темноти на своїм балькони, коли на подвірю замку дав ся почути тупіт коний і голосна людска розмова. Небавком розпізнала она, що то єї батько вернув зі своїми людьми з чатів і зійшла, щоби їх повитати, на долину до великої сьвітлиці, освіченої сосновим лучивом. Коли там увійшла, надійшли дверми з противного боку мужчини, попереду єї батько з єї братом, а з ними ще яких дванайцять чи шістнайцять людий узброєні в аркебузи [3]) і мечі та в дротяних сорочках під кафтанами. Одіж на них була мокра і замашена, шоломи порубані, лиця роззьвірені і зіґріті, як колиб перебули завзяту борбу і на ній неконче добре вийшли. Зробив ся крик і почулись простацкі слова.

Джеральдо де Фалько ніс якийсь лист в руці, котрий дав єму син, а котрий він тепер читав. Чезіні здавало ся, що она зі страху таки мине ся—она пізнала той лист, котрий з рана дістала від Вінченца, а котрий в так загадочний спосіб щез був з єї комнати. Аж тепер їй стало ясно. То Петро єї підслухав і викрав лист. Аж задрожала.

— Ти блїда потворо! — заверещав розьвірений єї батько, коли єї побачив і розлючений кинув їй тяжкою зелізною рукавицею, котру ніс відчіплену в руці, з такою силою в лице, що їй в сій хвили пустилась кров з рота. — То ще й ти зачинаєш заводити мені такі хитрі крутійства? Виноси ся! Нехай тебе й на очи не бачу, бо пропадеш! Ах! Чи хиба не досить того, що чоловік мусить журити ся такою нужденною шматою, такою пискливою лялькою, щоби їй виробити якесь приличне становище? То ще й ти будеш шкодити такою дурійкою моїм плянам? Стережи ся, коли тобі житє миле. Ти мене знаєш. Заберіть єї звідси, тоту довговолосу біду, щоби я не забув ся.

При тім вдарив він єї в своїй безвзглядній лютости кілька разів в лице і копнув ногою в бік. Велика острога при тяжкім чоботі запутала ся в єї сукню. З криком впала она на камінний поміст, дрожачи в смертельнім страху зняла очи до него і з плачем благала о дрібку милосердия і любови.

— Забирай ся звідси — верещав батько сердито дальше, — і горе тобі, як би ти мені може якого збитка зробила, коли Дон Клементе прийде! Тілько би ти вже й жила. Виноси ся!

— Дайте їй спокій, дайте спокій! — чула она, як брат Петро успокоював ще свого батька. — Якось то ще инакше буде. Лиш не робіть такого крику!

Відтак винесли єї. — —

На замку вже все було притихло і успокоїло ся. Всї спали глубоким сном, лиш Чезіна оперши ся ослаблена об мур свого балькона,

[1]) Стара італіяньска золота монета.
[2]) Гостинниця.

[3]) Перші рушниці з гаками, з котрих стріляно в той спосіб, що опирано їх на вбитих в землю вилках.

на значіню. Також в Німеччині, подібно як в Австро-Угорщині повитано радістно стрічу в Мариенбаді, бо тридержаве є найсильнішою запорукою мирного історичного розвою народів в нашій части сьвіта.

Ішпаньский президент міністрів Каналєяс повідомив раду міністрів про вислану телеграфічно на руки ішпаньского посла Оєди відповідь на послідну ноту Ватикану. Правительство скидає з себе всяку одвічальність за „положене сотворене Апостольским престолом“. З огляду на безуспішність старань довести до порозуміня відкликує правительство свого посла Оєду до Ішпанії, а тимчасом завідателем справ настановляє маркіза Гонзалеса, радника посольства.

Дневник „Manana“, орган Каналеяса пише: „Нота вислана до Ватикану є рішуча і ясна. Она відкидає условя Ватикану, позаяк они не суть поводом теперішної боротьби, бо католики вже перед тим виступали явно против правительства“. Нота кінчить ся заявою, що правительство, яке не дало Ватиканови поводу до жалоб, скидає з себе всяку одвічальність за зірване відносин.

В ватиканьских кругах підносять з огляду на ішпаньску ноту, відому вже з дневників, що поступоване Каналеяса було від самого початку того рода, що в цілім сьвіті повстала думка, що ішпаньске правительство не хоче ані переговорів ані угоди, але стремить до сего, щоби умисно довести до замішаня. Сей погляд висловили ясно навіть ворожі Церкві дописуватели в Мадриді. Тож зовсім безосновне твердженє ішпаньскої ноти, немов би то Ватикан поставив ішпаньскому правительству яко условє дальшого веденя переговорів знесене всїх розпоряджень дотично релігійного питаня. В дійстности Ватикан домагав ся лише відкликаня начерку закона про замкнене, позаяк він має на ціли сотворити закон про справу, яка є власне предметом переговорів і піддає духовні стоваришеня виїмкове правлінє і то не лише в противеньстві до конкордату, але навіть до цілого закона о стоваришенях. Вкінци вказують ватиканьскі круги на дипломатичну нечемність зі сторони ішпаньского правительства, яке подає до відомости дневників свої відповіди Ватиканови, заки ще доручено їх єму самому. Є се брак найосновнійших взглядів, який в злуці з всім попередним є доказом сего, який є властивий рух і наміри ішпаньского правительства в его відносинах до Ватикану.

Новинки.

Львів, дня 4-го серпня 1910.

— **Нове староство в Галичині.** Вчера перед полуднем відбуло ся торжественне отворене нового староства в Осьвенцімі, що обіймає судові повіти Осьвенцім і Загор, виділені з дотеперішних політичних повітів Бяла і Вадовиці. Отворення довершив в заступстві п. Намістника делегат п. Федорович.

— **З почти.** Дня 5 серпня с. р. віддані зістануть до прилюдного ужитку межимістова телефонічна лінія Новий Санч—Лиманова Нр. 3907 і державна льокальна сїть телефонічна враз з прилюдною мовницею в Лимановій.

— **Дрібні вісти.** Висший войсковий суд у Відни зніс вирок гарнізонового суду, яким засуджено професа Тутмана, вмішаного в аферу Гофріхтера на три роки вязниції а засудив его лише на рік вязниці. — З Риму доносять, що конгрегация обряду заборонила уживати грамофонів підчас богослуженя в церквах, котрі не мають органів ані співаків. — Праскі часописи доносять, що гр. Клярі Альдрінген утік з донькою ческого промисловця. Повідомлено всї консуляти і портові уряди.

— **Електричний трамвай** на Високий замок вже готовий і оногди розпочала ся пробна їзда. В пятницю генеральна зелїзнича інспекция з Відня переведе помір довготи лінії, спадів і т. п., а в суботу відбуде ся властива комісийна їзда в цїли відобраня сеї лінії. Коли проба випаде добре, в неділю зачне ся на новій лінії правильний рух. Лінія та буде сполучена з Кастелївкою а рух на ній буде спершу 8-мінутовий. Колиж фреквенция зросте, частість руху буде побільшена.

— **Велика зелїзнича катастрофа коло Відня.** Перед стацию Паркерсдорф, недалеко Відня, лучила ся недавно знов велика зелїзнича катастрофа, наслїдком зударення особового поїзду з тяговим. Поїздом особовим вертало богато осіб з прогульок, на які вибрали ся в неділю за місто. Тому вість про сю катастрофу стягнула на зелїзничу стацию великі товпи народу, які в великим занепокоєнем відшукували між раненими своїх рідних та знакомих. Остаточно ствержено, що є богато жертв сеї зелїзничої катастрофи. Двом паням поломило ребра, богато осіб ранених. Причиною катастрофи був за скорий виїзд тягарового поїзду зі стациї.

— **Село Гачів**, в березівскім повіті сьвяткувало в минучім тиждни незвичайне торжество. Є се село чисто мазурске, а его жителї тим ви начають ся, що від давних лїт висилають до шкіл богато молодїжи. Минувшого тиждня відбув ся з'їзд всїх інтелїгентів на становищах, що вийшли з під сїльских стріх Гачова. Було їх коло 120 людий, сьвященників, професорів, адвокатів, учителів і иниих. Всї они зібрали ся, щоби не лише побачити ся по довгих лїтах і відвідати свою родину, але щоби помочи своєму селу радами і матеріяльно. При нагоді зїзду посьвячено спілкову цегольню, а за 6 літ мають при нагоді другого з'їзду посьвятити „людовий дім“, на який зібрали гачівскі інтелїгенти 12.000 К. Крім того мають їх коштом станути захоронка для дїтий і для старців. Зїзд додав відради і надії батькам, які тепер висилають до 60 хлопців до середних шкіл.

— **Про зелїзничу катастрофу з Лозві** пише оден з очевидців: В неділю виїхав ...

зітхаючи споглядала повна ожиданя на край під собою. Величезну площу Кампанії покрила таїнственна темнота. Лице землї вкривала ніби чорна заслона. Денеде блимали огнї пастухів мов блудні огники серед широчезної площі та сипали искрами а в їх сьвітлї вринали зухвалі розбишацкі постаті пастухів то темні зариси якогось замку або монастиря або й самотної казалї (оселї). Мов би якісь страхи відбивали ся на овиді зарослі диким хабузем розвалини старих водопроводів, що своїми розсипаними на милї далеко каблуками тягнуть ся через цїлу Кампанію. А під тими развалинами лежало озеро Немі, в котрого спокійній площі відбивали ся зьвізди.

Чи виділо оно еї недолю? Чи відчувало оно в своїй вічности дрожаче горе людскої груди? Хтож поміг би їй в борбі о то, що миле, що найлїпше для живучого сьвіта? Чиж найкраснї цьвіти людского серця мали запропастити ся в бурі пристрастий?

Глубока мовчаливість довкола була для неї одинокою відповідию. Тихо і неповорушно спочивало озеро у еї ніг в долині, холодно і спокійно дивило ся на еї горе, як па горе тисячів літ на біль безчисленних поколїнь, що мов филї всесьвітного моря пересували ся попри его береги то в шаленій бурливости, з гуком громів, то поблискуючи і граючись — от як ті филї, що гордо і зарозуміло піднимають ся в гору і роблять ся великими, але й завсїгди минають ся, самі в себе спадають і щезають — —

4.

Клементе Урзіні був собі таки зовсім не поганим чоловіком. Він був молодий, добре збудований, сильний і здоровий. Що Чезіну від него відтручувало, то був его похитливий і повен жадоблмвости погляд его очий, котрий замість уживати все ніби таки пожирав. Того погляду она бояла ся і від него чула ся нещасливою. Не хотіла би була віддати ся за Клемента, хоч би й ніколи не бачила Вінченца Цаппі, а хоч она в своїй молодечій недосьвідчности й не виділа ясно ані не понимала виразно цїлої ваги грозячого їй нещастя, то все-таки почувала ся загроженою і обезчещеною, більше невільницею як женою, коли еї той погляд стрітив.

Яка ріжниця межи мужчиною а мужчиною — думала собі Чезіна. Коли Вінченцо подивив ся на неї, то здавало ся їй, мов би то луч сонця впав в еї серце, а коли уста его дотулили ся еї уст, то она відчувала якесь сердечне дрожане, преданність, котра проникала еї новим житєм. В его поведеню була якась почесть для еї особи, котра аж викликувала в нїй сумнів, чи она буде могла і в який спосіб найлїпше оказати ся достойною его і чого она відмовляла одному цїлою силою свого тїла і душі, то робило еї щасливою, що могла другому того уділити.

Здає ся, що Чезіна і Вінченцо мимо грізного положеня сходили ся в тім часї частїйше, то в малій каплиці, що стояла при дорозі до Рокка ді Папа, то таки на замку в Немі. Еї брат Петро говорив пізнїйше, що він сам видів лікаря перебраного за черця зі своєю сестрою в брамі замку, а хоч то ще ніякий доказ, бо Петро був брехливий падлюка, то таки можна припускати, що Чезіна і Вінченцо тим тїснїйше і щирійше приставали одно до другого, чим лютїйше і грізнїйше сьвіт против них виступав. Що Вінченцо Цеппі, мабуть длятого, що Чезіна єму розповіла, як люто еї батько з нею обійшов ся, рішив ся був еї викрасти і втечи з нею в Неапольщину, можна приняти за певне; від виконаня того пляну здержувала его лиш та обставина, що еї батько пізнїйше більше панував над собою та й Клементе меньше був нагальний, а передовсім, що матір наклоняла Чезіну до розваги і терпеливости. В наслїдок сих обставин Чезіна все ще сподівала ся як найлїпшого кінця. Але то була лиш тишина перед бурею.

Одного вечера стояли Чезіна і Віченцо, котрий знов був перебраний за черця, недалеко замку над озером під якимсь старим буком. Був то чудовий весняний вечір. Слабо сьвітячий серпок місяця виднїв ся па вечірнім небі, що сьвітило ся мов зеркало, запах мігдалових цьвітів ніс ся у воздусї а розкіш нового житя наповняла береги озера.

— Який то красний сей сьвіт — шептав Вінченцо з тиха.

— Не кажи того, Вінченцо — відозвала ся Чезіна задумана. То так, як би хтось кинув камінь в отсю воду. Він паде в незміриму глубину, куди не дістає ся ні зірка ні луч сонця, призначений на загладу і не може обоpонити ся, ані не знаходить з нізвідки помочи. Так то діє ся й з нами людьми в наших часах. Потапаємо в нещастю, в темноті і смерти, безсильні против ненависти і підлоти, против ганьби і насильства, против несправедливости і гріху, що нас окружають мов бездонна глибінь. Що вдіє один чоловік против цїлої тьми браку чувства і лютости людий?

— То хиба скажу: Який красний був би сьвіт, як би люди так любили ся як ми!

— Справедший рай! Але люди недостойні его і так самі собі руйнують і нищать своє щасте завистию і ненавистию, глупотою і лютостию, брїхнею і насильством. Їх змагане то нещасте для людий і то есть проклятєм сьвіта. Ти не знаєш, як я часами дрожу зі страху, як прокидаю ся в ночи із страшних снів, як менї очи стають стовпом перед кровавими образами, які наповняють мою душу. Ох лиш дрібочку любови в сім сьвіті, Вінченцо, як то її проповідував нам Спаситель, а ми були би всї спасені і сьвіт був би дійстним раєм.

— Любов то щось найкрасшого, найвеличавійшого —— то одиноке щасте.

(Дальше буде).

з родиною з Яремча о годині 8·55 вечером до Надвірної поїздом ч. 3120, що вертав з Ворохти до Станиславова. Поїзд той, як всі поїзди, що курсують в літі в неділю і латиньскі сьвята між Станиславовом а Ворохтою, був переповнений. На стациї Лоєва коло Надвірної счинила ся велика катастрофа і то виключно з вини зелїзничих органів, а повстала мабуть з тої причини, що т. з. „вайху“, заки особовий поїзд вїхав на стацию, перед часом переставлено, внаслідок чого три послїдні вози відлучили ся від поїзду, вїхали на сусїдний (правий) шлях, на котрім стояв а може навіть був вже в початковім руху, тягаровий поїзд, що мав їхати в напрямі до Ворохти. Три відлучені вози особового поїзду, в котрім знаходило ся коло 150 осіб, вдарили о машину поїзду тягарового і спричинили катастрофу. Покалїчило ся тяжко 4 до 6 осіб, а легко кількадесять осіб. По катастрофі наступило страшне замішанє; зойк дїтий, женщин і мужчин не дасть ся описати і нїхто не здавав собі справи, що стало ся. Родичі шукали дїтий, а дїти питали ся за родичами, чи ще знаходять ся при житю. Показала ся при тім велика нездарність зелїзничої управи, дворець не був осьвітлений, не було води і инших ратункових приладів. Машина товарового поїзду сильно ушкоджена, а оден з трех відчіплених возів, іменно середний, майже цїлковито знищений. Тяжко ранених заосмотрили знаходячі ся в поїзди лїкарі, а легко ушкоджених лїкарі і служба зелїзнича лише посписували. Що катастрофа не прибрала більших розмірів, треба завдячити тому, що тягаровий поїзд не був ще в руху, а може ледви розпочинав їхати, бо инакше всі подорожні у відчіплених трех ваґонах були би погибли. Тому можна сказати, що в тім нещастю подорожні мали велике щастє. По тригодиннім дожиданю над'їхав зі Станиславова ратунковий поїзд, що забрав пасажирів до Надвірної або до Станиславова. — Поїздом, що уляг катастрофі в Лоєвій, вертало з гір більше число рускої інтелїґенциї. І так між иншими їхав тоді посол др. Лев Бачиньский, др. Дамян Савчак з родиною, др. Юлїй Савчак з женою, др. Ів. Саноцкий з женою, др. Осип Партицкий, др. Стасинець, проф. Гаваньский, судия Федусевич, др. Яросевич і инші. На щастє вийшли они по більшій части цїло з тої катастрофи, лише проф. Гаваньский має потовчену ногу, а посол Бачиньский і др. Саноцкий дізнали також сильнїйшого потрясеня. Др. Яросевич удїлив раненим першої лїкарскої помочи на місци.

— **Спіймане злодія.** Львівский капіталїст Рехтер, котрого окрадено в ночи на понедїлок, має щастє. Передвчера рано наспіла під адресою директора полициї, дра Райнлендера, почтова посилка, в котрій злодії звернули вкрадені Рехтерови векслї на 113.000 корон та асекурацийну полїсу. Тимчасом полиция переслухала сторожа каменицї, де мешкав Рехтер, якогось Лїпку і той зізнав, що якісь два молоді мужчини намовляли его до спілки в крадежи, але він не згодив ся. На підставі опису тих людий полиция набрала пересьвідченя, що то мусять бути відомі їй злодії Владислав Петрашкевич і Леон Лїпіньский, видалені раз на все зі Львова. Свого часу полиция увязнила була обох в мешканю при ул. Круцнрскій, яке займали разом з любовницею, бувшою каварняною касиеркою, Анною Завісляньскою і звернули на себе увагу своєю розгульностию. Тоді найдено при них кілька тисяч корон готівкою. Звідки дістали гроші, не могли виказати ся. З причини недостачі доказів крадежі, їх тоді увільнено, хотяй заходило підозріне, що они окрадали подорожних на зелїзници. Тепер розведено за тими пташками пильні гляданя і зараз в понедїлок арештовано любовницю обох злодїїв, Завісляньску і 21-лїтну Софію Породко. Арештовано також каменичного сторожа Лїпку. Передвчера в полудне аґент полициї Скочиляс побачив в улици Рускій обох злодїїв. Несподівано прискочив до Петрашкевича і вхопивши его за обі руки, крикнув до него, що его арештує. Петрашкевич, сильний мужчина, пробував видерти ся і добув з кишенї револьвер, але прохожі поспішили аґентови на поміч і остаточно злодій опинив ся на полициї. Найдено при нім 8.000 корон, що походили очевидно з крадежи у Рехтера і золотий годинник, котрий собі купив. Петрашкевич був одітий в нове елеґантне убранє, пристриг собі вуси і взагалї змінив ся так, що лише вправне око полїцийника могло его пізнати. Другий злодій Лїпіньский утїк.

Телеґрами.

Відень 4 серпня. Цїсар санкционував закон ухвалений галицким соймом в справі зміни постанов §. 50 закона краєвого з дня 17 лютого 1905.

Відень 4 серпня. N. fr. Presse доносить, що справа каналова буде полагоджена імовірно в дорозі компромісу. Дотеперішні наради мали користний успіх.

Загреб 4 серпня. Орґани сербско-хорватскої коалїциї подають зміст телеґрами, яку б. бан Пеячевич вислав до провідника коалїциї пос. Тутскана. Телеґрама звучить: З великим жалем довідав ся я, що в коалїциї бере верх напрям неприхильний правительству. Супротив того я приневолений зголосити своєю виступлене з коалїциї на случай, коли не прийде до згоди з правительством.

Константинополь 4 серпня. Болгарский посол Павлов вручив великому везирови меморіял, в котрім вказуючи на переслїдованя Болгар в Македониї, домагає ся покараня провинивших ся урядників.

Льондон 4 серпня. Прибула тут іпшаньска королївска пара.

Курс львівский.

Дня 3-го серпня 1910.	Платять К с	Жадають К с.
I. Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	664·—	672·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	430·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Ясси	555·—	561·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	570·—	578·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов.	109·70	110.40
Банку гіпотечного 4½ прц.	99·10	99·80
4½% листи заст. Банку краєв.	99·80	100·50
4% листи застав. Банку краєв.	94·30	95·—
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.	96·—	—·—
" " 4% льос в 41½ лїт.	95·50	—·—
" " 4% льос. в 56 лїт.	93·10	93·80
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	97·70	98·40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
" " " " 4½%	99·70	100·—
Зелїз. льокаль. " 4% по 200 К.	93·—	93·70
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
" " 4% по 200 К.	93·20	93·90
" м. Львова 4% по 200 К.	92·—	92·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	120.—	130·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский)	64·50	68·50
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	38·40	42·40
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	73·—	79·—
Базилїка 10 К (Курс віденьский)	28·65	32·65
Йошіф 4 К (Курс віденьский)	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·36	11·48
Рубель паперовий	2·53	2·54
100 марок нїмецких	117·30	117·50
Доляр американьский	4·80	5·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05** 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в недїлї і р. сьвята
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38*).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36 2·52*), 5·59**).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·55*).
*) До Рави рускої лиш в недїлї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·55, 11·00, **2·31**, 8·25, 11·32
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30*).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54*).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Кроховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.